

включає в себе інформаційну та комунікативну технології на основі відкритих стандартів, у поєднанні з реформами державного управління, відомими як Новий Публічний Менеджмент, позиціонує електронний уряд як важливу складову інституціоналізації владних суб'єктів на сучасному етапі розвитку.

По-третє, існує реальна небезпека того, що у результаті електоральних кампаній політична влада буде переходити до тих, хто вдало використовує можливості телебачення та інших медіа, а не до фахівців з теорії та практики управління.

Література

1. Білоусов С.А. Об'єктивна основа і суб'єктивні фактори електорального вибору населення в умовах суспільства, що трансформується (на матеріалах Південно-Східного регіону України): автореф. дис. на здобуття канд. політ. наук: 23.00.02 / С.А. Білоусов. – НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2002. – 19 с.
2. Черкашин К. Територіальна диференціація України у контексті електоральних переваг / К. Черкашин // Вестник СевГТУ. – 2003. – № 50. – С. 204–214.

Тимченко М.М.

*аспірант кафедри політології, асистент кафедри політології
Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара*

ВПЛИВ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ НА СТАН ПАРТІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Однією з найважливіших складових політичної комунікації є партійна комунікація. Змістом партійної комунікації є повідомлення та інформація, які циркулюють всередині партії між її структурними елементами, або за рішенням партійних структур можуть бути передані іншим партіям, політичним інститутам, політичним акторам або окремим індивідам. Зазвичай саме партія виступає ініціатором комунікативного процесу.

Розглядаючи політичну діяльність з комунікаційної точки зору, очевидно, що взаємини між політичними партіями та блоками в ході їх

боротьби за завоювання, утримання і використання влади, незалежно від того, який би характер вони не набували, не можуть виявлятися інакше як у формі інформаційного обміну, тобто комунікації.

Наявність безлічі параметрів у сфері партійного будівництва зумовлює складну, багатовимірну структуру інформаційно-комунікативного обміну між усіма структурними елементами політичної партії.

Становлення комунікації у політичних партіях як сфери професійної діяльності, пов'язано з виникненням професії комунікатора, яка на сьогоднішній день ще не є визнаною офіційною політичною наукою, у наукових колах точаться дискусії стосовно того, чи може журналіст вважатися комунікатором.

Важливість глибокого аналізу партійної комунікації як складової політичної комунікації зумовлена тим, що на сучасному етапі політичні партії відіграють одну з головних ролей, як в системі політичної комунікації так і в системі політичного процесу загалом.

Комунікаційний аспект діяльності політичних партій, попри наявність деяких публікацій ще не знайшов свого всебічного та всеохоплюючого вивчення, сфера вивчення партійної комунікації в теоретичному і практичному плані є малорозробленою. Окремі публікації належать таким вітчизняним дослідникам політичних партій як В. Бебик, М. Морарь, М.Обушний, К. Меркотан, А. Романюк, О. Шиманова та інші.

Відомий український дослідник М. Обушний визначає партійну комунікацію як ідейно – корпоративну сукупність індивідуальних і групових внутрішніх та зовнішніх комунікативних повідомлень прямого й зворотного зв'язку, спрямованих на виконання статутних та програмних цілей та завдань партії [2, с. 83].

На думку О. Шиманової, партійна комунікація є одним з видів політичної комунікації, коли політична інформація циркулює всередині партії, між її структурними елементами та членами, або ж ініціативи партії передаються особі, громадянину, групі, іншій партії, політичному актору або іншому політичному інституту [1, с. 180]

Більшість вітчизняних дослідників у загальному вигляді виокремлюють зовнішній та внутрішній аспекти партійної комунікації. У своїх дослідженнях вони мають позицію близьку до підходу відомих американських науковців у сфері управління М. Мексона та М. Альберта, які виділяли два види комунікації:

- комунікація між організацією та її зовнішнім середовищем;
- комунікація між рівнями та підрозділами організації [3, с. 267].

Одним з ключових чинників які визначають рівень партійної комунікації є існуюча в країні виборча система. За роки незалежності, в Україні на різних періодах розвитку демократичних інституцій існували усі три типи виборчої системи (мажоритарна, пропорційна та змішана). Залежно від типу виборчої системи змінюється і характер комунікаційних зв'язків як всередині партійної структури так і на міжпартійному рівні. Наприклад в умовах пропорційної виборчої системи з закритими списками, коли виборець обирає не конкретні персоналії а партію – не відбувається комунікації між виборцем і певним кандидатом. Комунікатором в даному випадку виступає партія в цілому. Суттєвим недоліком даної виборчої системи є те, що виборець не знає який конкретно депутат представляє його інтереси, що суттєво знижує рівень комунікаційних зв'язків за лінією «виборець – депутат» але в умовах існування інституту імперативного мандату, суттєво посилює комунікаційні зв'язки за лінією «депутат – партія».

В умовах мажоритарної системи, навпаки, партія відходить на другий план у комунікаційному процесі, її місце посідає певний кандидат. Комунікація в умовах даної виборчої системи відбувається за лінією «виборець – кандидат», балотування відбувається у межах локалізованого виборчого округу з чіткими кордонами, а не в межах всієї країни загалом, як в умовах пропорційної виборчої системи. Найбільш ефективним засобом в умовах існування даної виборчої системи – є особисті зустрічі з виборцями. Відповідно виборчі програми ті інші елементи зовнішньої партійної комунікації були орієнтовані на дію в межах певної території.

В умовах змішаної виборчої системи як партія, так і окремі кандидат виступають рівноправними учасниками комунікаційного процесу, як з рядовими партійними активістами, так і безпосередньо з виборцями. Особливістю цієї виборчої системи є те, що активну роль у виборчому процесі відігравали місцеві партійні організації, оскільки частину голосів отримувала безпосередньо партія, іншу частину – отримували окремі кандидати.

Отже в якості висновку можна зазначити, що існуюча в країні виборча система чинить значний вплив на рівні партійної комунікації. Кожна виборча система має свої переваги та недоліки для функціонування комунікаційних процесів як всередині партійної структури так і на

міжпартійному рівні. Стратегічним завданням для будь якої політичної партії, є ефективне управління комунікаційними процесами та можливості адаптування партійної структури до будь якого типу виборчих систем.

Література

1. Шиманова О.В. Виборчі списки як індикатор внутрішньопартійної комунікації (на прикладі виборчої кампанії 2006 року).// Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. – 2009. – Вип. 21. – С. 180-184.
2. Обушний М.І. До питання сутності поняття «партійна комунікація»./ С. 83.
3. Мексон Майкл Х., Альберт Майкл, Хедоури Франклин. Основы менеджмента: [Пер. с англ. М.А. Майорова]. – М.: Дело, 2000. – С. 267.

Токаленко П.О.

аспірант

Херсонський національний технічний університет

ДОЛЯ УЧАСНИКІВ ПОВСТАННЯ НА БРОНЕНОСЦІ «ПОТЬОМКІН» У ЧЕРВНІ 1905 РОКУ У МАТЕРІАЛАХ ОФІЦІЙНОЇ ГУБЕРНСЬКОЇ ПРЕСИ

У радянській історіографії повстанню на броненосці «Потьомкін» приділялась особлива увага. Афанасій Матюшенко та Григорій Вакуленчук стали героями боротьби проти самодержавства, броненосець «Потьомкін» – символом Першої російської революції.

З цього приводу доречно зауважити, що бунтівний екіпаж, хоч і складався з матросів, які походили з робітниче-селянського середовища, жодним чином не був пов'язаний з більшовицькою партією. Частиною революційного руху він став під впливом внутрішніх процесів імперії та під тиском зовнішніх політичних обставин, тобто основною причиною бунтівних настроїв на флоті все-ж таки були події на Далекому Сході, зокрема Цусімська трагедія, чутки про яку швидко розійшлись серед матросів.